

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu **Ing. P.**, nar. X., bytom B., *zastúpeného Advokátskou kanceláriou P., s.r.o., JUDr. D., advokátom, so sídlom v K.*, proti žalovanému **Vedúcemu služobného úradu, Štátnej energetickej inšpekcii Trenčín**, so sídlom Hurbanova č. 59, 911 01 Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č.: 710/1000/2010 zo dňa 12. apríla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/60/2010-77 zo dňa 21. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/60/2010-77 zo dňa 21. októbra 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 686,10 Eur k rukám AK P., s.r.o.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 710/1000/2010 zo dňa 12. apríla 2010, ktorým bolo v celom rozsahu zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie vedúceho služobného úradu, Štátnej energetickej inšpekcie Trenčín (ďalej len „ŠEI Trenčín“) č. 119/1000/2010 z 26. januára 2010 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu ku dňu 15. novembra 2007 v zmysle § 31 ods. 4 písm. a) v spojení s § 40 ods. 2 písm. b) a § 40 ods. 4, § 125 a § 126 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v medziach žaloby dospel k záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán náležite zistili skutkový stav, rozhodnutia obidvoch správnych orgánov boli náležite a zrozumiteľne odôvodnené, pričom vychádzali zo správneho právneho záveru, na ktorý krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal.

Z pripojeného administratívneho spisu krajský súd zistil, že rozhodnutiu, ktoré je predmetom preskúmania predchádzalo rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI Trenčín č. 2824/1000/2007 zo dňa 12. novembra 2007, o odvolaní žalobcu z funkcie štátneho radcu - predstaveného - riaditeľa služobného úradu Krajského inšpektorátu Štátnej energetickej inšpekcie so sídlom v Prešove podľa § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe (t.j. bez udania dôvodu) ku dňu 13. novembromu 2007. O odvolaní žalobcu zo dňa 27. novembra 2007 rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 29. januára 2008 pod č. 221/1000/2007 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 12. novembra 2007 pod č. 2824/1000/2007 potvrdil. V rámci konania o návrhu na preskúmanie právoplatného rozhodnutia podaného žalobcom dňa 20. februára 2009 žalovaný listom zo dňa 23. marca 2009 v súlade s ustanovením § 143 ods. 1 zákona o štátnej službe oznámil žalobcovi, že dôvodom v návrhu na preskúmanie právoplatného rozhodnutia nevyhovuje.

Z rozsudku Krajského súdu v Prešove 2S 32/2009 - 66 zo dňa 1. decembra 2009 krajskému súdu vyplynulo, že dôvodom zrušenia predchádzajúcich rozhodnutí žalovaného zo dňa 13. novembra 2007 č. 2825/1000/2007 v spojení s rozhodnutím vedúceho služobného

úradu ŠEI Trenčín č. 588/1000/2009 zo dňa 20. marca 2009 podľa ustanovenia § 250j ods. 3 OSP bola tá skutočnosť, že žalovaný nepredložil úplný administratívny spis a v odôvodnení predmetného rozsudku súd zdôraznil, že v ďalšom konaní je povinný žalovaný svoje rozhodnutie náležite, zrozumiteľne odôvodniť, pretože len náležité odôvodnenie rozhodnutia poskytuje skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia a môže presvedčiť účastníkov o jeho správnom a zákonnosti. Podľa krajského súdu z výroku, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že v rozsudku nebol vyslovený žiadny právny názor, ktorým by bol viazaný prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný v ďalšom konaní. S poukazom na ustanovenie § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní bolo teda povinnosťou správneho orgánu náležite zdôvodniť v budúcnosti vydané rozhodnutie.

V intenciách vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 1. decembra 2009 bolo vydané dňa 26. januára 2010 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 119/1000/20110, ktoré žalovaný po podaní odvolania žalobcom preskúmaným rozhodnutím č. 710/1000/2010 dňa 12. apríla 2010 potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi žalovaného, ktorý podľa neho postupoval v intenciách tak citovaného rozsudku, ako aj v zmysle zákona o štátnej službe, konkrétne ustanovení § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s § 138 ods. 1 a 6. Krajský súd konštatoval, že žalovaný ako odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu skúmal a následne vydané rozhodnutie riadne odôvodnil. Pri zisťovaní existencie voľného štátnozamestnaneckého miesta vychádzal zo systematizácie zamestnancov v rámci ročného výkazu o práci za rok 2007, ako aj výročnej správy ŠEI za rok 2007, z ktorých zistil, že v čase kedy bol žalobca odvolaný z funkcie predstaveného (t.j. k 13. novembru 2007) ako aj ku dňu rozhodnutia poradnej odvolacej komisie (28. januára 2008 a 7. apríla 2010) nemal služobný úrad voľné štátnozamestnanecké miesto na tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii. Z celkového počtu 36 zamestnancov vedených v evidenčnom stave boli voľné iba 2 miesta ŠEI v Bratislave - funkcia inšpektora. Žalobcovi bolo ponúknuté miesto inšpektora ŠEI na Krajskom inšpektoráte, so sídlom v Bratislave, ktoré pri osobnom pohovore dňa 13. novembra 2007 žalobca odmietol, pričom nedošlo ani k inej dohode a služobný úrad nemal inú možnosť zaradenia žalobcu.

Preskúmané rozhodnutie zo dňa 12. apríla 2010 žalovaný vydal v zmysle odporúčania poradnej odvolacej komisie zriadenej dňa 17. marca 2010, ktorá 7. apríla 2010

v zápisnici odporučila vedúcemu služobného úradu ŠEI Trenčín rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 26. januára 2010 potvrdiť.

K námietke žalobcu, že žalovaný skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer spätne k 15. novembru 2007, krajský súd poukázal na nutnosť postupu služobného úradu po odvolaní žalobcu z funkcie predstaveného podľa ustanovení § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe. Námietku žalobcu ohľadne nesúlady ust. § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe s výkladom odôvodnenia žalovaného považoval súd za irelevantnú, pretože je podľa neho nepopierateľným, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 26. januára 2010 bolo doručené žalobcovi poštou dňa 28. januára 2010 a v zmysle riadneho poučenia mal žalobca možnosť podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie, čo napokon aj urobil písomným podaním dňa 8. februára 2010, doručeným žalovanému 12. februára 2010.

Námietku žalobcu ohľadom zisťovania voľného štátnozamestnaneckého miesta ku dňu 26. januára 2010 (pričom správne má byť 15. novembra 2007 a nie ku dňu vydania rozhodnutia o odvolaní štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu) vyhodnotil súd ako bezpredmetnú, pričom poukázal na odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, v ktorom sa s touto námietkou vypořiadal a uviedol, že služobný úrad ŠEI Trenčín ani ku dňu vydania rozhodnutia o odvolaní nedisponoval voľným štátnozamestnaneckým miestom. K tejto námietke sa vyjadrila aj poradná odvolacia komisia v zápisnici zo dňa 7. apríla 2010 (ako aj predtým 28. januára 2008), v ktorej konštatovala, že tak k 13. novembru 2007, ako aj ku dňu zasadnutia komisie služobný úrad nedisponoval voľným štátnozamestnaneckým miestom a vychádzala aj z vyjadrenia žalobcu zo dňa 13. novembra 2007, ktorý odmietol ponúkané miesto inšpektora na ŠEI Krajskom inšpektoráte v Bratislave a žiadna iná dohoda uzatvorená nebola. Teda žalovaný vychádzal zo skutočností, ktoré boli podstatné ku dňu 13. novembra 2007 a tvorili základ ďalšieho postupu v zmysle už citovaných ustanovení § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe a ostatných, pričom je potrebné vziať do úvahy, že v zmysle procesného princípu zásad správneho konania, tvorí správne konanie od svojho začiatku až do právoplatného skončenia jeden celok (§ 138 ods. 5 zákona o štátnej službe).

Proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ OSP a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) napadnutý rozsudok zmenil tak, že zrušuje rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI

č. 119/1000/2010 zo dňa 26. januára 2010 v spojení s rozhodnutím vedúceho služobného úradu ŠEI č. 710/1000/2010 zo dňa 12. apríla 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím č. 119/1000/2010 zo dňa 26. januára 2010, skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer rozhodnutím **spätne**, a to až ku dňu 15. novembra 2007, čím podľa žalobcu porušil predovšetkým ust. § 40 ods. 2 písm. b/ a § 40 ods. 4 písm. b/ zákona o štátnej službe. V ust. § 39 striktnie rozlišuje zákon o štátnej službe skončenie štátnozamestnaneckého pomeru a jeho zánik. Pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru totiž štátnozamestnanecký pomer prestáva existovať v dôsledku konštitutívneho správneho aktu, ktorým je rozhodnutie o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru. Na strane druhej štátnozamestnanecký pomer zaniká ex lege zo zákona akonáhle nastanú skutočnosti predpokladané v dispozícii právnej normy, v danom prípade ust. § 43 zákona o štátnej službe. Štátnozamestnanecký pomer možno skončiť len rozhodnutím, pričom z dôvodov uvedených v ust. § 40 ods. 1 až 3 rozhodnutím o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru. V súlade s ust. § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe štátnozamestnanecký pomer podľa ods. 1 až 3 sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní. Rozhodnutie vedúceho služobného úradu ŠEI bolo žalobcovi doručené až 28. januára 2010, pričom podľa výroku napadnutého rozhodnutia štátnozamestnanecký pomer skončí spätne dňom 15. novembra 2007, čo je podľa žalobcu v príkrom rozpore s ust. § 40 ods. 4, ale aj ust. § 44 zákona o štátnej službe. Podľa ust. § 44 zákona o štátnej službe, ak je podľa právoplatného rozhodnutia príslušného orgánu skončenie štátnozamestnaneckého pomeru neplatné, štátnozamestnanecký pomer trvá naďalej. Žalobca preto pokladá za nesporné, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné pre rozpor s citovanými ustanoveniami. Je teda podľa žalobcu nepochybné, že štátnozamestnanecký pomer nemohol skončiť skôr, ako nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 2S 32/2009 - 66 zo dňa 1. decembra 2009, ktorým boli rozhodnutie č. 2825/1000/2007 zo dňa 13. novembra 2007 a rozhodnutie č. 588/1000/2009 zo dňa 20. marca 2009 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

Žalobca ďalej zdôraznil, že žalovaný príslušné ustanovenie § 40 ods. 4 citovaného zákona vykladal tak, že štátnozamestnanecký pomer možno skončiť už dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní, pričom odvolaním mal na mysli rozhodnutie o odvolaní žalobcu z funkcie predstaveného. Podľa žalobcu takýto absurdný záver opierajúci sa výlučne o gramatický výklad citovaného zákona bez poznania jeho významu, nie je v súlade jednak

s ostatnými ustanoveniami zákona, ale ani s účelom a zmyslom ustanovenia § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe. Nakoľko už zo samotného zaradenia ustanovenia § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe je zreteľný záujem zákonodarcu formulovať zákaz skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru skôr, než by sa o ňom zamestnanec mohol dozvedieť. Z tohto dôvodu žalobca tvrdí, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je neplatné a štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá naďalej, čo potvrdzuje aj ust. § 44 zákona o štátnej službe.

Žalobca konštatoval, že rozhodnutie žalovaného o odvolaní je nepochybne konštitutívnym statusovým rozhodnutím, nakoľko v jeho dôsledku dochádza k zániku práv a povinností zo štátnozamestnaneckého pomeru a takéto rozhodnutia v súlade ustálenou právnu praxou a teóriou správneho práva pôsobia výlučne do budúcnosti a to od okamihu právoplatnosti rozhodnutia. Žalobca preto z vyššie uvedených dôvodov považuje prvostupňové ako aj rozhodnutie žalovaného za nezákonné a je dôvodné ich zrušiť.

Podľa žalobcu, žalovaný nesprávne zisťoval existenciu voľných štátnozamestnaneckých miest, a to ku dňu 15. novembra 2007, túto hmotnoprávnu podmienku pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je potrebné podľa neho zisťovať ku dňu vydania rozhodnutia o odvolaní štátneho zamestnanca zo štátnozamestnaneckého pomeru (t.j. ku dňu 26. januára 2010) a nie ku dňu jeho odvolania z funkcie predstaveného. Ponuková povinnosť musí bezprostredne predchádzať skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Keďže rozsudkom Krajského súdu v Prešove došlo k zrušeniu rozhodnutí správneho orgánu ako nezákonných, bolo potrebné opakovať ponukovú povinnosť a zohľadniť existenciu voľných štátnozamestnaneckých miest v čase rozhodovania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

Ďalej žalobca poukázal na nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia, ktorú prvostupňový súd nezohľadnil, čo zakladá neprávne právne posúdenie veci, nakoľko na zistený skutkový stav neaplikoval, prípadne nesprávne aplikoval ust. § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní.

Ako ďalší dôvod odvolania uviedol žalobca aj nezrozumiteľnosť napadnutého rozsudku prvého stupňa, ktoré porušuje právo žalobcu na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia, a teda žalobcovu právo na spravodlivý proces, pričom

poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 2 Cdo 238/2008 zo dňa 30. novembra 2009, ako aj Ústavného súdu SR Iv. ÚS 115/03.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril podaním z 20. decembra 2011, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že ich považuje za celkom nesprávne a účelové.

K námietke žalobcu ohľadne skúmania existencie voľného štátnozamestnaneckého miesta, žalovaný uviedol, že jeho zákonnou povinnosťou bolo skúmať existenciu voľného štátnozamestnaneckého miesta vo svojom služobnom úrade výlučne ku dňu odvolania žalobcu z funkcie štátneho radcu – predstaveného – riaditeľa služobného úradu Krajského inšpektorátu ŠEI v Prešove. Žalovaný tvrdí, že za situácie, ak žalobca odmietol ponúknuté štátnozamestnanecké miesto, žalovanému zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplývala „opakovaná“ ponuková povinnosť, navyše z listinných dokladov založených v administratívnom spise žalovaného vyplýva, že ani ku dňu vydania napadnutých rozhodnutí a ani ku dňu zasadania poradnej komisie, žalovaná nedisponovala iným voľným štátnozamestnaneckým miestom ako ku dňu odvolania žalobcu z funkcie, t.j. ku dňu 13. novembra 2007. Žalovaný ďalej dodáva, že práve písomný prejav vôle žalobcu o odmietnutí voľného štátnozamestnaneckého miesta bol pre žalovaného záväzný a aj určujúci pre ďalší postup spočívajúci vo vydaní napadnutých rozhodnutí, v tomto smere žalovaný postupoval aj v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu ČR č. 21Cdo 2738/2000, na ktorý žalobca v podanom odvolaní poukazuje.

Záverom dodal, že podľa jeho názoru sa súd prvého stupňa dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vypořiadal so všetkými právnymi aj skutkovými dôvodmi, ktorými žalobca odôvodnil podanú žalobu, a na základe ktorých sa domáhal zrušenia napadnutých rozhodnutí žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP), a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolaniu vyhovie z nasledujúcich dôvodov:

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoby tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Odvolací súd v predmetnej veci považuje za podstatné nasledovné skutočnosti:

1. Predmetom preskúmania je zákonnosť rozhodnutia žalovaného z 12.apríla 2010. Rozhodnutím žalovaného bolo potvrdené rozhodnutie služobného orgánu vydané 26.januára 2010 podľa § 31 ods. 4 písm. a/ v spojení s § 40 ods. 2 písm. b/ a § 40 ods. 4, § 125 a § 126 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe, ktorým ku dňu 15.11.2007 končí štátnozamestnanecký pomer žalobcu v služobnom úrade štátnej energetickej inšpekcie Trenčín.
2. Zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe bol zrušený zákonom č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, ktorý nadobudol účinnosť 1.novembra 2009.
3. Podľa § 131 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom pred 1.novembrom 2009 sa postupuje podľa predpisov platných do 31.októbra 2009, t.j. podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe.
4. Odvolací súd zisťoval, či ku dňu 1.novembra 2009 bolo začaté a neukončené konanie podľa zákona o štátnej službe vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Zistil, že konanie začaté pôvodným rozhodnutím z 13.novembra 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalovaný 20.3.2009 potvrdil a stalo sa právoplatným. Uvedené rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom KS v Prešove 2S/32/2009 z 1.decembra 2009.
5. Z uvedeného vyplýva, že ku dňu 1.novembra 2009 neexistovalo začaté konanie vo veci štátnozamestnaneckého pomeru – skončenia štátnozamestnaneckého pomeru – vydaného podľa zák. č. 312/2001 Z.z., v ktorom by bol dôvod pokračovať podľa § 131 zákona č. 400/2009 Z.z. a to podľa predpisov platných do 31.10.2009, t.j. podľa zák. č. 312/2001 Z.z..
6. Zrušenie rozhodnutia žalovaného rozsudkom z 1.decembra 2009 nezakladá dôvod pre pokračovanie konania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru v právnom režime zák. č. 312/2009 Z.z. rozhodnutím služobného orgánu podľa ustanovení tohto zákona. Ustanovenie § 131 zák.č. 400/2009 Z.z. sa totiž vzťahuje len na prípady,

ak konanie vo veci skončenia služobného pomeru nebolo skončené do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

7. Preskúmané rozhodnutia vydané po 1.novembri 2009, t.j. prvostupňové rozhodnutie služobného orgánu z 26.1.2010 a odvolacieho orgánu z 12.4.2010, boli vydané podľa neúčinného zák. č. 312/2009 Z.z.. Podľa § 250j ods. 3 OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, ak bolo vydané podľa neúčinného právneho predpisu. Preto odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
8. V čase po 1.decembri 2009 sa mal žalovaný (vrátane 1.st. služobného orgánu) postupovať a riadiť vo veci štátneho služobného pomeru žalobcu ustanoveniami zák. č. 400/2009 Z.z. Len pre úplnosť odvolací súd poukazuje na ust. § 125 zák. č. 400/2009 Z.z., podľa ktorého spory medzi štátnymi zamestnancami a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy.
9. Podľa § 250k ods. 1 OSP žalobcovi patrí náhrada trov konania za 4 úkony právnej služby pozostávajúca z odmeny (2 x 120,23 a 2 x 123,50) celkom 487,46 Eur a režijný paušál (2 x 7,21 a 2 x 7,41) celkom 29,24 spolu 516,70 + DPH v sume 103,40 + 66 Eur súdny poplatok, spolu 686,10 Eur. Odvolací súd nepriznal odmenu za dva úkony (samostatné vyjadrenia), ktoré pre rozhodnutie odvolacieho súdu nemali podstatný význam.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2012

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková